

Г. “Тъ, Хенрише, истинж че не постѣп-
вать добръ, и твърдъ несправедливо бы бы-
ло да ги наречемъ добры. Но понеже съ
това, дѣто ги осѣждамы задъ очи-тѣ имъ,
неможемъ ный да ги поправимъ; за туй по
добръ е за тѣхъ да не помянуваме инакъ,
освѣнъ само въ молитвы-тѣ си къмъ Бога,
и да му ся молимъ да поправи сърдца-та
имъ. Но да ся върнемъ на мое-то питаніе—
ты не трѣба да ходишь нито въ стаѣж-тѣ
при тѣзи господжи. Въ тѣзи одаѣж ся на-
мѣрва едно момченце, на име Хенрихъ; не-
го можемъ ли да го наречемъ добръ? Прѣ-
ди нѣколко мѣсеца, това момченце не бѣ-
ше го срамъ да лѣже съкой день, и вчера
още азъ го видѣхъ сърдитъ за туй, щото
сіизинъ-тѣ не рачяше да го качи на коня,
и това момченце 'на' да ми и не удари сіи-
зинъ-тѣ за това.”

Х. “Азъ знамъ че това е твърдъ лоша-
во. Надѣж ся, че Богъ ще ми проводи Сво-
ѣж-тѣ благодать, и ще мя прѣдварди за